

Atopiaz

E

raztunetan barrena joaten saiatuko naiz. Joaquim Jordà zinegile eredugarriak *Demens* (2004) dokumen-

DANI BLANCO



Isiari Rozas



Urkiza



Padrón

tala amaitzea lortu zuen erakunde batzuk jarri zizkioten arazoak gaindituz. Hasierako muntaiak ia lau orduko iraupena zuenez, bertso motzago bat atondu behar izan zuen areto komertzialetan ikusiko bazen. Dokumentalaren hipotesia eza-guna egingo zaizue batzuei: Bartzelonako Raval auzoan 1997an emandako pederastia kasuan botere faktikoek egindako manipulazioa eta horren ostean auzoan abiarazi zen garbiketa, hau da, eraikuntza operazio erraldoia. Adin gutxikoen eskubideak aitzakia baino ez ziren izan auzoa ustela zegoela salatu eta hirigintza operazioa abiarazteko. Jordàk operazio hori uzten zuen agerian dokumentalean: alegia, muntaia erraldoi baten ifrentzua, atzealdea.

Askotan galdetzen diot neure buruari zer ote dagoen benetan Bakearen Aldeko Hezkuntza Planaren atzean, José Luisek joan den astean zioenaren harira –eta artean gauzen atzean zer dagoen pentsatzea bederen zilegi zaigunez–. Zer etorriko ote den Planaren ondoren. Gehiegi sakontzeko lekuri ez dudanez, estrategia politiko horren atzealdean egon daitezkeen bi mekanismo azpimarratuko ditut soilik. Lehenengoa, gizarte honetan bizi dugun biktimizazio etengabeko joeran beste urrats bat. Eta bigarregoa, Bakearen nolabaiteko promesa. Izan ere, hemen sinestarazi nahi digute Bakearen ostean balizko paradisua biziko dugula. Beste behin nioena: hemen oasi moduko bat eraiki nahi da, non gizarte osasuntsu batean berezkoak diren tentsioak *lifting* etengabe batean ezkutatu nahi diren. Eta gainontzeko arazo guztiak? Langabezia kopuru iraingarriak, etxebizitza duin bat eskuratzeko gazteon arazoak, lan balditzen prekarietate

erabatekoa, gizon-emakumeon desberdintasun nabarmenak, ingurugiroari eragiten diogun etengabeko kalamitate... Luzea da zerrenda, luzeegia.

Bat nator Anak zioenarekin bai, kalean behar du erabakiak. Baina benetako bidea borroka delakoan nago. Eta oraindik ere bide

hori hasi zutenen pentsamendua jarraitzea beharrezkoa iruditzen zait. XX. mendeko pentsalari askoren talaia ez zen kontenplaziozkoa izan, horrekin ez nator guztiz bat. Kalean, fabri-

ketan, eskoletan, eroetxetan, karteletan eta etxetan borroka egin zuten pentsalariak egon badira, eta batez ere bakarkako lana egiteari utzi ziotenak. Baina orduan ere gizarteak ez zuen zegokion erantzukizuna bere gain hartu.

Atopia bizi dugu egun gure herri eta hiriko kale gero eta pribatizatuagoetan. Lekua galtzean, lurra gure azpian mugitzen dela sent-

tsazioa dugunean, ondoeza epidermikoak sortzen da, sosegurik uzten ez duena. Zergatien inguruan nahasmena dago eta irtenbide edo sendabideak ere ez dira ezagutzen. *Atopia* ez da banakako gaixotasuna –terapiak ondoeza banakakoa bailitzan diagnostikatzen badute ere–. Beste gaixotasun asko bezalaxe gizartearena da, kolektiboa.

Ttakunkideak, eta zuekin gauza askotan ados nagoen arren, ez zait nahikoa iruditzen pentsamendua sortzen jarraitzea. Pentsamenduak parte-hartze kritikoa bultzatu behar du, politizatu –benetan politizatu–, eta ez akritikoa edo besterik gabe besteek esaten dutenari jarraitzen diona. Pentsamenduak eta hezkuntzak, gazteetatik hasita, gizon-emakume autonomoak, heterogeneoak, *singularrak*, osatu behar gaitu. Zu eta bion artean dagoen mundua, tartea, ehuna, pentsatu, sentitu, ukitu eta bizi ahal izan dezagun, jendetza multzo bat osatuz. ■

Ez zait nahikoa iruditzen pentsamendua sortzen jarraitzea. Pentsamenduak parte-hartze kritikoa bultzatu behar du, politizatu –benetan politizatu–, eta ez akritikoa edo besterik gabe besteek esaten dutenari jarraitzen diona